

Tuyển

tập

Thơ

tình

Quang Diệu

TỰA

Ngay từ buổi đầu bước chân vào làng thơ,
Xuân Diệu dường như đã chọn cho mình một tôn
chỉ: sống để yêu và phụng sự cho tình yêu!
Phụng sự bằng trái tim yêu nồng cháy, bằng
cuộc sống say mê và việc hăm hở làm thơ tình!
Xuân Diệu ví mình như một con chim hay hát.

Tôi réo rắt chẳng qua trời bắt vậy.

Trước kia Nguyễn Công trứ nói:

Trời ban ta, đất chở ta

Trời đất sinh ra, nguyên có ý,

Thì quả vậy. Trời đất sinh ra thi sĩ Xuân Diệu
trên xứ sở hữu tình này để ca hát về tình yêu –
cái đề tài mà từ ngàn xưa người Việt Nam chúng
ta đã say mê một cô nàng đội gạo:

Sư về sư ồm tương tư

Ồm lăn ồm lóc cho sư trọc đầu

Vì Xuân Diệu sống hết mình cho tình yêu
cộng với bài thơ thiên phú, lại gặp buổi “gió
mưa Mĩ”, những khát vọng yêu đương của trai
gái được tháo cũi sổ lồng, cho nên trong thơ tình
của Xuân Diệu có tiếng máu dồn mạnh trong

huyết quản, có dòng nhựa sống tràn trề mãnh liệt của cả một thế hệ đang viết nam đây.

Có những vần thơ được viết ra cách đây hơn nửa thế kỉ mà đến nay vẫn còn khiến chúng ta bàng hoàng vì sự mới mẻ và táo bạo của nó:

*Với trăm ma, tôi hẹn những mười nguyên
Những Tây Thi, Lộng Ngọc, những Diêu Thuyền.*

...

Hồn đông thế, tôi sợ gì cô độc?

Ma với nhau thì ôm ấp cùng nhau...

Cái “nhân bản yêu đương” trong thơ tình xuân Diệu thật là nồng cháy và bền bỉ cho đến tận lúc nhà thơ của chúng ta nhắm mắt xuôi tay!

Nửa thế kỉ thơ tình Xuân Diệu là một quá trình khám phá không ngừng vào cái thế giới kì diệu của tình yêu.

Thuở ban đầu thường chỉ là thứ tình yêu thực ít, mộng nhiều:

Chúng tôi lặng lẽ bước trong thơ

Lạc giữa niềm êm chẳng bến bờ...

Thế rồi, mộng như sương sớm, tan dần dưới ánh nắng ban ngày, và đến giữa trưa thì chỉ còn lại cuộc đời thực! Xuân Diệu, với trái tim yêu

như điên dại, tiếp tục khám phá với cái tình yêu thực ấy. Té ra chẳng cần phải là thứ tình yêu đầy bão táp, đầy kịch tính hoặc đầy nước mắt, mà là thứ tình yêu chồng vợ rất mực “đời thường” nhưng son sắt, đạt tới sự hòa hợp vô cùng du dương. Xuân Diệu chứng minh cho chúng ta thấy rằng đó chính là một thế giới vô cùng đẹp đẽ, vô cùng thánh thiện, vô cùng mê li nếu chúng ta biết nhìn nhận và thương thức nó!

Trên thế giới hiếm có một nhà thơ nào mô tả tình cảm vợ chồng, mô tả người vợ yêu của mình một cách tinh tế và sâu sắc như Xuân Diệu. Có thể nói: cái gì tình yêu có thì thơ Xuân Diệu có, Từ những khát khao cuồng nhiệt đặc trưng của tình yêu trai gái:

Ôi mắt của người yêu, ôi vực thăm!

Ôi trời xa, vùng trán của người yêu!

Ta thấy gì đâu sâu sắc yêu kiều

Mà ta riết giữa đôi tay thất vọng

Những ghì xiết say xưa:

Hãy sát đôi đầu! Hãy kề đôi ngực!

Hãy trộn nhau đôi mái tóc ngắn dài

Những cánh tay! Hãy quấn riết đôi vai!

Hãy dân cả tình yêu lên sóng mắt!

Hãy khấn khít những cặp môi gắn chặt.

Những thương yêu triu mến:

Anh quạt cho đôi tay

Anh hằng ngày yêu mến,

Anh quạt đôi lòng mảy

Sáu năm nay quyến luyến.

Rồi những tôn thờ sùng bái:

Từ lúc yêu em ngay sau buổi gặp đầu tiên

Anh đã tạc hình ảnh của em trên nền thương nhớ

Ở đâu có nhớ thương, anh đã đặt tượng em vào đó.

Những lo âu mất mát:

Nếu ngày nào em hết ở cùng anh

Nếu đến khi anh không còn em nữa

Anh biết tạc đâu ra người như thế?

Và bất chợt, một cơn đau khủng khiếp:

Tại em cố chấp,

Tại anh đã mất

Con đường đi tới trái tim em!

Anh đã giết em rồi, anh vẫn ngày đêm yêu mến

Em đã giết anh rồi, em vứt xác anh đâu?

Phát hiện đắt nhất của Xuân Diệu chính là sự khẳng định rằng: cây tình yêu giữa cuộc đời thực, sẽ mãi mãi xanh tươi, còn những thứ “tình” được nặng ra từ lí trí khô cứng hoặc từ mộng mị sẽ lụi tàn, xám xịt!

Và quả là như vậy. Xuân Diệu không còn nữa nhưng cây tình yêu trên mảnh đất này có hư hao đi chút nào như tình yêu muôn thuở? Trong khi nhà thơ, ở một cõi khác, có thể đang ôm ấp những hồn ma xinh đẹp nào đó, thì ở trên thế giới này, những chàng trai, những cô gái, những cặp tình nhân, những cặp vợ chồng đang sống, đang cảm xúc, và hưởng thụ tình yêu sống động và bất tuyệt!

KIỀU VĂN

*Hãy để cho tôi được giả từ
Vẫy chào cõi thực để vào hư
Trong hơi thở chót dâng trời đất
Vẫn cứ si tình đến ngất ngư...*

XUÂN DIỆU

NỤ CƯỜI XUÂN

Giữa vườn ánh ỏi tiếng chim vui
Thiếu nữ nhìn sương chói mặt trời.
Sao buổi đầu xuân êm ái thế!
Cánh hồng kết những nụ cười tươi

Ánh sáng ôm trùm những ngọn cao
Cây vàng rung nắng, lá xôn xao;
Gió thơm phơ phất bay vô ý
Đem đặng cành mai sát nhánh đào.

Tóc liễu buông xanh quá mỹ miều
Bên màu hoa mới thắm như kâu;
Nỗi gì âu yếm qua không khí,
Nhuỵ thoảng đưa mùi hương mền yêu

Này lượt đầu tiên thiếu nữ nghe
Nhạc thầm lên tiếng hát say mê;
Mùa xuân chín ửng trên đôi má
Xui khiến lòng ai thấy nặng nề...

Thiếu nữ băng khuâng đợi một người
Chưa từng hẹn đến, giữa xuân tươi
Cùng chàng trai trẻ xa xôi ấy
Thiếu nữ làm duyên đứng cười cười.

VÌ SAO

Bữa trước, riêng hai dưới nắng đào,
Nhìn tôi cô muốn hỏi “vì sao?”
Khi tôi đến kiếm trên môi đẹp
Một thoáng cười yêu thỏa khát khao

Vì sao gặp mặt buổi đầu tiên
Tôi đã dài than giữa xứ phiên.
Không thể vô tình qua trước cửa,
Biết rằng gặp gỡ đã vô duyên

Ai đem phân chất một mùi hương
Hay bản cầm ca! Tôi chỉ thương
Chỉ lặng chuỗi theo dòng cảm xúc,
N như thuyền ngư phủ lạc trong sương.

Làm sao cắt được nghĩa tình yêu!
Có nghĩa gì đâu, một buổi chiều
Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt,
Bằng mây nhè nhẹ gió hiu hiu...

Cô hãy là nơi mây khóm dờ
Dầm chân trong nước, đứng say sưa
Để tôi là kẻ qua sa mạc
Tạm lánh hè gay: thể cũng vừa

Rồi một ngày mai tôi sẽ đi
Vì sao, ai nữ hỏi làm chi!
Tôi khờ khạo lắm, ngu ngơ quá,
Chỉ biết yêu thôi, chẳng hiểu gì.

NGUYỄN ĐÁN

Xuân của đất trời nay mới đến;
Trong tôi, xuân đến đã lâu rồi;
Từ lúc yêu nhau, hoa nở mãi
Trong vườn thơm ngát của hồn tôi.

TRĂNG

Trong vườn đêm ấy nhiều trăng quá;
Ánh sáng tuôn đầy các lối đi,
Tôi với người yêu qua nhẹ nhẹ...
Im lìm, không dám nói năng chi.

Bâng khuâng chân tiếc dậm lên vàng,
Tôi sợ đường trăng tiếng dậy vang,
Ngơ ngác hoa duyên còn núp lá.
Và làm sai lỗi nhịp trăng đang.

Dịu dàng đàn những ánh tơ xanh,
Cho gió du dương điệu múa cành;
Cho gió đượm buồn, thôi náo động
Linh hồn yếu điệu của đêm thanh.

Chúng tôi lặng lẽ bước trong thơ,
Lạc giữa niềm êm chẳng bến bờ.
Trăng sáng, trăng xa, trăng rộng quá!
Hai người, nhưng chẳng bớt bơ vơ.

YÊU

Yêu là chết ở trong lòng một ít
Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu.
Cho rất nhiều song nhận chẳng bao nhiêu;
Người ta phụ, hoặc thờ ơ, chẳng biết...

Phút gần gũi cũng như giờ chia biệt.
Tưởng trắng tàn, hoa tạ với hồn tiêu,
Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu!
Yêu, là chết ở trong lòng một ít.

Họ lạc lối giữa u sầu mù mịt,
Những người ai theo dõi dấu chân yêu;
Và cảnh đời là sa mạc cô liêu.
Và tình ái là sợi dây vắn vít.
Yêu, là chết ở trong lòng một ít.

XA CÁCH

Có một bận, em ngồi xa anh quá,
Anh bảo em ngồi xích lại gần hơn.
Em xích gần thêm một chút; anh hờn.
Em ngoan ngoãn xích gần thêm chút nữa

Anh sắp giận, em mỉm cười, vội vã
Đến kề anh, và mơn trớn: “Em đây!”
Anh vui liền; nhưng bỗng lại buồn ngay
Vì anh nghĩ: thế vẫn còn xa lắm.

Đôi mắt của người yêu, ôi vực thăm!
Ôi trời xa, vùng trán của của người yêu!
Ta thấy gì đâu sau sắc yêu kiều
Mà ta riết giữa đôi tay tuyệt vọng.

Dầu tin tưởng: Chung một đời, một mộng.
Em là em; anh vẫn cứ là anh.
Có thể nào qua Vạn lý trường thành
Của hai vũ trụ chứa đầy bí mật.

Thương nhớ cũ trôi theo ngày tháng mất,
Quá khứ anh; anh không nhắc cùng em.
Linh hồn ta còn u ẩn hơn đêm,
Ta chưa thấu, nữa là ai thấu rõ.

Kiểm mãi, nghi hoài, hay ghen bóng gió,
Anh muốn vào dò xét giấc em mơ
Nhưng anh giấu em những mộng không ngờ,
Cũng như em giấu những điều quá thực...

Hãy sát đôi đầu! Hãy kê đôi ngực!
Hãy trộn nhau đôi mái tóc ngắn dài!
Những cánh tay! Hãy quấn riết đôi vai!
Hãy dâng cả tình yêu lên sóng mắt!

Hãy khăng khít những cặp môi gắn chặt
Cho anh nghe đôi hàm ngọc của răng;
Trong say sưa, anh sẽ bảo em rằng:
“Gần thêm nữa! Thế vẫn còn xa lắm!”

PHẢI NÓI

“Yêu tha thiết, thế vẫn còn chưa đủ?

“Anh tham lam, anh đòi hỏi quá nhiều.

“Anh biết rồi, em đã nói em yêu;

“Sao vẫn muốn nhắc mọi lời đã cũ?”

Yêu tha thiết, thế vẫn còn chưa đủ,

Nếu em yêu mà chỉ để trong lòng;

Không tỏ hay, yêu mến cũng là không.

Và sắc đẹp chỉ làm bằng cẩm thạch.

Anh thèm muốn vô biên và tuyệt đích,

Em biết không? Anh tìm kiếm em hoài.

Sự thật ngày nay không thật đến ngày mai...

Thì ân ái có bao giờ lại cũ?

Yêu tha thiết, thế vẫn còn chưa đủ,

Phải nói yêu, trăm bận đến nghìn lần;

Phải mặn nồng cho mãi mãi đêm xuân,

Đem chim bướm thả trong vườn tình ái.

Em phải nói, phải nói, và phải nói
Bằng lời riêng nơi cuối mắt, đầu mày,
Bằng nét vui, bằng vẽ thẹn, chiều say,
Bằng đầu ngả, bằng miệng cười, tay riết,

Bằng im lặng, bằng chi anh có biết!
Cốt nhất là em chớ lạnh như đồng,
Chớ thản nhiên bên một kẻ cháy lòng,
Chớ yên ổn như mặt hồ nước ngủ.
Yêu tha thiết, thế vẫn còn chưa đủ.

HẸN HÒ

Anh đã nói, từ khi vừa gặp gỡ:

“Anh rất ngoan, anh không dám mong nhiều

“Em bằng lòng cho anh được phép yêu;

“Anh sung sướng với chút tình vụn ấy”.

Em đáp lại: “Nói gì đau đớn vậy!

“Vừa gặp anh em cũng đã mến rồi

“Em phải đâu là ngọn nước trôi xui;

“Chưa hy vọng sao anh liền thất vọng?”

Lời nói ấy về sau đem gió sóng

Cho lòng anh đã định chỉ yêu thôi;

Anh tưởng em là của của anh rồi,

Em mắc nợ, anh đòi em cho được

Đấy, ai bảo em làm anh mơ ước!

Lúc đầu tiên anh có mộng gì đâu!

Tưởng có nhau ai ngờ vẫn xa nhau,

Em ác quá! Lòng anh như tự xé...

BÀI THƠ TUỔI NHỎ

Giơ tay muốn ôm cả trái đất
Ghì trước trái tim, ghì trước ngực
Cho đầy trước mắt khoảng cô đơn
Bao la muôn trời, sâu vạn vực.

Làm sao sống được mà không yêu
Không nhớ không thương một kẻ nào...
Hãy đốt đời ta trăm thứ lửa
Cho bùng tia mắt độ tia sao!

MÙA THI

Thơ ta hơ hớ chưa chồng
Ta yêu, muốn cưới, mà không thì giờ
Mùa thi sắp tới! Em Thơ
Cái hôn âu yếm xin chờ năm sau!

VÔ BIÊN

Như kẻ hành nhân quáng nắng thiêu,
Ta cần uống ở suối thương yêu;
Hãy tuân âu yếm, lừa mơn trớn,
Sóng mắt, lời môi, nhiều thật nhiều!

Chớ nên tiết kiệm, hỡi nàng tiên!
Ta được em chẳng, lại mất liền:
Với bạn ân tình hay với cảnh,
Nơi nào ta cũng kiếm Vô biên.

Những phen reo hót, những cơn say,
Những lúc mây đen ám mặt mày,
Là lúc rời xa muôn thế giới
Đến vờn trong dạ cánh chim bay...

Trời cao trêu nhử chén xanh êm;
Biển vắng không nguôi nỗi khát thèm.
Nên lúc môi ta kề miệng thắm
Trời ơi, ta muốn uống hồn em!

ĐƠN SƠ

Em nói trong thư: “Mấy bữa rày,
“Sao mà bướm bướm cứ đua bay;
“Em buồn em nhớ, chao! em nhớ!
“Em gọi thầm anh suốt cả ngày.

“Ngoài ấy vui không, anh của em?
“Trong này đã có nắng vàng êm;
“Mỗi lần nắng rọi, em ra cửa,
“Em nghĩ gì đâu, đứng lặng im.

“Mùa xuân khó chịu quá đi thôi!
“Cảnh đẹp làm em thấy lẻ loi,
“Chim hót xui em nghe quạnh quẽ:
“Hay là anh đã bỏ em rồi?

“Ồ! mới nghiêng mình xem nước trong,
“Vui mừng em thấy má em hồng...”
Em tôi ăn nói vô duyên quá!
Em đốt lòng anh, em biết không?

TUÔNG TƯ CHIỀU

Bữa nay lạnh mặt trời đi ngủ sớm,
Anh nhớ em, em hỡi! Anh nhớ em.
Không gì buồn bằng những buổi chiều êm,
Mà ánh sáng nhòa dần cùng bóng tối.
Gió lướt thướt kéo mình qua cỏ rỗi;
Vài miếng đêm u uất lẫn trong cảnh;
Mây theo chim về dãy núi xa xanh
Từng đoàn lớp nhịp nhàng và lặng lẽ.
Không gian xám tưởng sắp tan thành lệ.
Thôi hết rồi! Còn chi nữa đâu em!
Thôi hết rồi, gió gác với trăng thêm,
Vội sương lá rụng trên đầu gần gũi.
Thôi đã hết hờn ghen và giận dỗi.
(Được giận hờn nhau! Sung sướng bao nhiêu!)
Anh một mình, nghe tất cả buổi chiều
Vào chầm chậm ở trong hồn hiu quạnh.

Anh nhớ tiếng. Anh nhớ hình. Anh nhớ ảnh.
Anh nhớ em, anh nhớ lắm! Em ơi!

Anh nhớ anh của ngày tháng xa khơi,
Nhớ đôi môi đang cười ở phương trời,
Nhớ đôi mắt đang nhìn anh đắm đắm.
Em! xích lại! và đưa tay anh nắm!
Gió bao lần, từng trận nhớ thương đi,
Mà kỷ niệm ôi, còn gọi ta chi...

VỚI BÀN TAY ẤY

Với bàn tay ấy ở trong tay,
Tôi đã nguôi quên hận tháng ngày,
Một tối trăng cao gieo mộng tưởng
Vào lòng gió nhẹ thân thơ bay.

Một tối bầu trời đắm sắc mây,
Cây tìm nghiêng xuống cánh hoa gầy
Hoa nghiêng xuống cỏ, trong khi cỏ
Nghiêng xuống làn rêu, một tối đầy.

Những lời huyền bí tỏa lên trăng,
Những ý bao la rủ xuống trần,
Những tiếng ân tình hoa bảo gió,
Gió đào thỏ thẻ bảo hoa xuân.

Bóng chiều đi vụt: bỗng đêm nay
Tôi lại đa mang hận tháng ngày
Dưới ánh trăng cười, tôi kiếm mãi
Dấu bàn tay ấy ở trên tay

THƠ DUYÊN

Chiều mộng hòa thơ trên nhánh duyên,
Cây me ríu rít cặp chim chuyền.
Đỏ trời xanh ngọc qua muôn lá,
Thu đến nơi nơi động tiếng huyền.

Con đường nhỏ nhỏ, gió xiêu xiêu,
Lả lả cảnh hoang vắng trở chiều
Buổi ấy lòng ta nghe ý bạn,
Lần đầu rung động nỗi thương yêu

Em bước điềm nhiên không vương chân,
Anh đi lững đững chẳng theo gần,
Vô tâm nhưng giữa bài thơ dụ,
Anh với em như một cặp vần.

Mây biếc về đâu bay gấp gấp,
Con cò trên ruộng cánh phân vân.
Chim nghe trời rộng giang thêm cánh,
Hoa lạnh chiều thừa sương xuống dần.

Ai hay tuy lặng bước thu êm,
Tuy chẳng bằng nhân gạ tỏ niềm,
Trông thấy chiều hôm ngơ ngẩn vậy,
Lòng anh thôi đã cười lòng em.

MỜI YÊU

Ngày trong lấm, lá êm, hoa đẹp quá,
Nhan sắc ơi, cây cỏ chói đầy sao;
Tháng giêng cười, không e lệ chút nào,
Bằng trăm cánh cửa bướm chim rổi rắm.

Ai có biết mùa xuân lên nặng lấm
Trên cành hồng và trong những trái tim?
Nghe điệu lòng hưởng ứng với ca chim,
Tôi tự thấy lạc loài trong nắng mới

Mở miệng vàng...và hãy nói yêu tôi...
Dù chỉ là trong một phút mà thôi..
Đã bao lúc màu hoa đem nhớ tới,
Biết nhớ ai, đành chỉ nhớ xa xôi

Lời ái ân ngừng lại ở trên môi,
Mặc ánh sáng tha hồ reo trên nội
Năm nay lại vương bồi hồi gió sợi.
Năm nay hương dây lại tới bồi hồi.

Một trời mơ đang cầu nguyện trong tôi,
Chờ một tiếng để bùng lên hạnh phúc.

Mở miệng vàng...và hãy nói yêu tôi,
Dù chỉ là trong một phút mà thôi!...

Cần chi biết ngày mai hay bữa trước?
Gần hôm nay thì yêu dấu là nên.
Tôi ưng đùa, người hãy cợt thản nhiên:
Ta tưởng tượng một tình duyên mới nụ

Người được nói, tôi được nghe là đủ
Thực càng hay, mà giả dối lại sảo
Gặp nhau đây, ai biết tự thời nào;
Xa nhau nữa, ai đoán ngày tái hội!

Mở miệng vàng, và hãy nói yêu tôi,
Dù chỉ là trong một phút mà thôi..

Hỡi nhan sắc, ngại ngần chi không nói,
Cho trời thêm xanh, cho cảnh càng xinh,

Cho dư âm vang động của lời tình
Làm êm ấm đôi ngày xuân trống trải
Tôi lắng đợi! Nhịp lòng tôi đứng lại!
Tôi cần tin! Tôi khao khát được nhâm!
Cho tôi mơ một ảo tưởng thâm trầm,
Và mặc kệ, nếu đó là dối trá!

Mở miệng vàng! Và hãy nói yêu tôi!
Dù chỉ là trong một phút mà thôi!

BÊN ẤY BÊN NÀY

Lòng ta trống lăm, lòng ta sụp
Như túp nhà không, bốn vách xiêu
Em chẳng cứu giùm, em bỏ mặc
Mưa đưa ta đến bến đìu hiu

Em ở bên mình: Ta ngó say;
Song le bên ấy với bên này
Cũng xa như những bờ xa cách
Không có thuyền qua, không cánh bay.

Ta thấy em xinh, khẽ lắc đầu
Bởi vì ta có được em đâu!
Tay kia sẽ áp nhiều tay khác
Môi ấy vì ai sẽ đượm màu.

Họ sẽ ôm em với cánh tay
Và em yêu họ đến muôn ngày
Thôi rồi! Em chẳng thờ ơ nữa
Như đôi cùng ta tự bấy nay.

Như đôi cùng ta giữ cảnh mưa
Mà lòng không hiểu, trán bơ vơ
Không tăng âu yếm trong câu nói
Trong mắt còn nguyên vẽ hững hờ.

MUỘN MÀNG

Anh biết yêu em đã muộn màng
Nhưng mà ai cưỡng được tình thương!
Ngậm ngùi tặng trái tim lưu lạc
Anh chỉ xin về một chút thương.

Một chút hương phai của ái tình
Mà em không thể gửi cùng anh;
Để lòng ướp với tình phai ấy
Anh tưởng từ đây bớt một mình.

Mắt ướm trông nhau, lệ muốn tuôn,
Gượng cười anh phải khóc thầm luôn:
Em là người của ai ai đấy,
Lưu luyến chi nhau để xót buồn.

Dầu chiếm tay em, anh vẫn hay
Rằng anh chỉ nắm cánh chim bay:
Bao giờ có được người yêu dấu!
Chất chứa trong lòng vạn đắng cay.

Anh chỉ là con chim bơ vơ
Lạnh lùng bay giữa gió, sương, mưa
Qua gần tổ ấm đôi chim bạn,
Bỗng thấy lòng cuồng yêu ngẩn ngơ

Yêu ngẩn ngơ rồi đau xót xa
Số anh là khổ, phận anh là
Suốt đời nuốt lệ vào trong ngực:
Đem ái tình dâng kẻ phụ ta.

Chưa đi mà đã cách xa nhau,
Lúc biệt ly rồi, xa đến đâu?
Thôi hãy để anh đi hốt hoảng,
Gấp đem thương nhớ khuất mây mù.

Thôi hãy để anh đi thất thơi
Mặc luồng gió lạnh, mặc mưa to
Đánh vào thân thể run như sậy
Tôi chẳng cần ai thương hại cho.

THỎ THAN

Tôi là một kẻ điên cuồng
Yêu những ái tình ngây dại.
Tôi cứ bắt lòng tôi đau đớn mãi,
Đau vô duyên, đau không để làm gì.

Ôi! Tình si
Không có một giờ yên ổn!
Nếu bỏ được trái lòng cho gió' cuốn,
Đem vứt đi, như là trái chua cay!
Nếu một chiều có thể rải tung bay
Tất cả linh hồn thồn thức!
Nhưng mỗi lần đưa tay lên nén ngực,
Lại nghe tình nhiều hơn số ngón tay
Vớ mi kia, mắt nọ, vớ môi này,
Vớ chuỗi tên người liên tiếp...
Yêu vớ mền! Mền và yêu! Tiếng điệp
Của khúc ca nào vừa cắt, vừa sảy
Lòng tôi lạnh lẽo đêm nay,
Theo một con đường mấy nẻo.

Và đêm nay, lòng tôi lạnh lẽo...
Như sáng trăng trên mặt nước thu lò.
Tôi là một kẻ bơ vơ
Yêu những ái tình quạnh quẽ.

DỐI TRÁ

Nói chi nữa tiếng buồn ghê gớm ấy
Để lòng tôi sung sướng muốn tiêu tan?
Tất cả tôi rung rẩy tựa dây đàn
Nghe thỏ thẻ chính điều tôi giấu kỹ,
Sợ đôi mắt diễm nhiên và diễm lệ
Vâng, nói chi để khiêu lại nguồn sâu

Tôi ngỡ đã cạn hẳn trong bấy lâu,
Để lại nhóm cho cháy thêm ngọn lửa
Tưởng gần tàn yêu? Yêu nhau? Làm chi nữa!
Tôi vẫn biết rằng tôi chẳng xứng người;
Mùa xuân tôi chưa hề có hoa tươi;
Tôi như chiếc thuyền hư, hư, không bến đỗ;
Tôi là một con chim không tổ,
Lòng cô đơn hơn một đứa mồ côi,

Nhặt nụ cười của thiên hạ, than ôi,
Để tự nhủ: “ta được yêu đấy chứ”.
Tôi chỉ sống để hoài hoài tưởng nhớ

Mãi mãi yêu, nhưng giấu giếm luôn luôn;
Mà người thì, lơ đãng, dậm trên buồn,
Bên đi hái những cành vui xanh thắm.

Tôi biết lắm, trời ơi, tôi biết lắm!
Hỡi lòng dạ sâu xa như vực thẳm!
Tôi biết rằng người nói vậy cười chơi,
Tiếng đã làm tôi tê tái cả người,
Tim ngừng đập, để thu hồn nghe lắng,
Máu ngừng chạy, để cho lòng bớt nặng.
Tôi biết rằng, chỉ cách một ngày sau,
Cây bên đường sẽ trông thấy tôi sầu,
Đi thất thểu, đi lang thang, đi quanh quẽ.

Vì vội đến kiếm tìm nhau, tôi sẽ
Chỉ thấy người thương nhưng chẳng thấy tình
thương.

Và như màu theo nắng nhạt, như hương
Theo gió mát, tình người đành tản mát.
Tôi sẽ trốn, trốn thờ, ngơ ngác,
Trái tim buồn như một bãi tha ma,

Gượng mỉm cười: “Người quên nghĩ rằng ta
Sẽ đau đớn bởi một lời nói vội”.

Vì khốn nỗi! tôi vẫn còn tin mãi
Sự nhảm kia; tôi không thể không yêu
Dẫu không tin, tôi càng cứ yêu nhiều:
Khi người nói, tiếng người êm ái quá...
Có lúc, tưởng chỉ để rơi tàn lửa,
Tay vô tình gây một đám cháy to:
Người tưởng buông chỉ một tiếng hẹn hò,
Tôi hưởng ứng bằng vạn lời say đắm

Đương rạo rực, thì thảo, rồi rầm
Ngập lòng tội -Mà ai ngó tới đâu:
Tôi điên cuồng, tất nhiên phải khổ đau,
Tôi biết lắm, trời ơi, tôi biết lắm!

Vậy, trót lỡ, tôi sẽ đành lẳng lẳng
Chịu mối tình gây lại bởi tay ai,
Không cần xin, không trách móc, vì ôi!
Tôi chẳng biết làm cho lòng cứng cõi.

Cứ như thế cho đến giờ đen tối
Hoa ái tình chung phận đóa hồng khô,
Mà trái tim đã ghê dáng hững hờ
Đã chung phận của tro tàn bếp lạnh
Tôi giấu sẵn một linh hồn hiu quạnh,
Cho nên, liền chiều đó, tôi hết vui
Không thấy người bằng không thấy mặt trời,

Tôi ôm ngực thử tìm xem biên giới
Của sầu tủi. Nhưng, hỡi người yêu hỡi!
Nó mênh mông, vô ảnh, bủa vây tôi;
Yên ổn đi, thắc mắc đến đây rồi,
Mơ ước tới, mà chán chường cũng lại
Và mơn trớn cả một kho ân ái,
Tôi một mình đối diện với tình không
Để lắng nghe tiếng khóc mát trong lòng.

DẠI KHỜ

Người ta khổ vì thương không phải cách,
Yêu sai duyên, và mến chẳng nhằm người.
Có kho vàng nhưng tặng chẳng tùy nơi,
Người ta khổ vì xin không phải chỗ.

Đường êm quá, ai đi mà nhớ ngó
Đến khi hay gay nhọn đã vào xương.
Vì thả lòng không kiềm chế dây cương,
Người ta khổ vì lui không được nữa.

Những mắt cạn cũng cho rằng sâu chứa;
Những tim không mà tưởng tượng tràn đầy.
Muôn nghìn đời tìm có đôi sương mây.
Dấn thân mãi đến kiếm trời dưới đất.

Người ta khổ vì cố chen ngõ chật,
Cửa đóng bùng nên càng quyết xông vào.
Rồi bị thương người ta giữ gươm dao,
Không muốn chữa, không chịu lành thú độc.

GIỤC GIÃ

Mau với chứ, vội vàng lên với chứ,
Em, em ơi, tình non đã già rồi;
Con chim hồng, trái tim nhỏ của tôi,
Mau với chứ! Thời gian không đứng đợi

Tình thổi gió, màu yêu lên phấp phới
Nhưng đôi ngày, tình mới đã thành xưa,
Nắng mọc chưa tin, hoa mọc không ngờ,
Tình yêu đến, tình yêu đi ai biết!
Trong gặp gỡ đã có mầm ly biệt:
Những vườn xưa, nay đoạn tuyệt dấu hài
Gấp đi em, anh rất sợ ngày mai;
Đời trôi chảy, lòng ta không vĩnh viễn.
Vừa xịch gói chẵn, mộng vàng tan biến;
Dung nhan xê động, sắc đẹp tan tành.
Vàng son đương lộng lẫy buổi chiều xanh,
Quay mặt lại: cả lâu chiều đã vỡ
Vì chút mây đi, theo làn vút gió.

Biết thế nào mà chậm rãi, em ơi?
Sớm nay, sương xê xích cả chân trời,
Giục hồng nhận thiên di về cõi bắc.

Ai nói trước lòng anh không phản trắc,
Mà lòng em, sao lại chắc trơ trơ?
-- Hái một mùa hoa lá thuở măng tơ,
Đốt muôn nến sánh mặt trời chói lọi;
Thà một phút huy hoàng rồi chợt tối,
Còn hơn buồn le lói suốt trăm năm.
Em vui đi, rạng nở ánh trăng rằm,
Anh hút nhụy của mỗi giờ tình tự.
Mau với chứ! Vội vàng lên với chứ!
Em, em ơi! Tình non sắp già rồi...

NGÂN NGỜ

Ta tiếc theo sau những đóa hồng,
Những nàng con gái sớm phai bông;
Những cô hây hây còn đôi tám,
Xô đuổi tình yêu, vội lấy chồng.

Ta đã tìm thăm những nắm mồ
Vô tình chôn giữa trái tim thơ,
Vô hình ôm ấp bao di tích
Của những tình thương bị hững hờ.

Giờ lạnh rồi đây! Sắp nhớ nhung!
Sương the lãng đăng bạc cây tùng.
Từng nhà mở cửa tương tư nắng,
Sắp sửa lòng ta để lạnh lùng!

Mùa cúc năm nay sắc đã già
Chim hồng, chim phượng với chim nga
Dối cùng chim thúy đi đâu mất?
- Ôi! Phượng bao giờ lại nở hoa!

TÌNH THỨ NHẤT

Anh chỉ có một tình yêu thứ nhất
Anh cho em kèm với một lá thư
Em không lấy, và tình anh đã mất
Tình đã cho không lấy lại bao giờ

Thư thì mỏng như suốt đời mộng ảo
Tình thì buồn như tất cả chia ly.
Giấy phong kỹ mang thâm trong túi áo
Mãi trăm lần viết lại mới đưa đi

Lòng e thẹn cũng theo tờ vụn dại
Tôi bên em, chờ đợi mãi không về
Em đã xé lòng non cùng giấy mới
- Mây đầy trời hôm ấy phủ sơn khô

Cũng may mắn, lòng anh còn trẻ quá
Máu mùa xuân chưa nở hết bông hoa;
Vườn mưa gió còn nghe chim rộn rã,
Anh lại còn yêu, bông lựu, bông trà.

Nhưng giây phút dù say hoa bướm thắm
Đã nghìn lần anh bắt được anh mơ
Đôi mắt sợ chẳng bao giờ dám ngấm
Đôi tay yêu không được nắm bao giờ

Anh vẫn tưởng chuyện đùa khi nhỏ tuổi
Ai có ngờ lòng vỡ đã từ bao!
Mắt không ướt, nhưng bao hàng lệ rõ
Len tĩ tê thâm trộm chảy quay vào

Hoa thứ nhất có một mùi trinh bạch,
Xuân đầu mùa trong sạch vẽ ban sợ
Hương mới thấm bèn ghi như thiết thạch;
Sương nguyên tiêu, trời đất cũng chung mờ.

Tờ lá thắm đã lạc dòng u uất,
Ánh mai soi cũng pha nhạt màu nội
Anh chỉ có một tình yêu thứ nhất,
Anh cho em, nên anh đã mất rồi.

XUÂN ĐẦU

Trời xanh thế! Hàng cây thơ biết mấy!
Vườn non sao! Đường cỏ mộng bao nhiêu,
Khi Phạm Thái gặp Quỳnh Như thuở ấy,
Khi chàng Kim vừa được thấy nàng Kiều.

Hồi năm tháng vội đi làm quá khứ!
Trở về đây! và đem trở về đây
Rượu nơi mắt với khi nhìn ướm thử,
Gắm trong lòng và khi đứng chờ ngay

Và nhạc phát dưới chân mừng sánh bước;
Và tơ giảng trong lòng nhỏ khơi ngòi;
Tà áo mới cũng say mùi gió nước;
Rặng mi dài xao động ánh dương vui.

Thiên liêng quá, những chiều không dám nói,
Những tay e, những đầu ngượng cúi mau;
Chim giữa nắng sao mà kêu đến chói!
Ôi vô cùng trong một phút nhìn nhau.

NƯỚC ĐỎ LÁ KHOAI

Lòng ta là một cơn mưa lũ
Đã gặp lòng em là lá khoai
Mưa biếc tha hồ rơi giọt ngọc,
Lá xanh không ướt đến da ngoài.

Ta trút băng quơ một trận lòng,
Biết rằng đau khổ giữa hư không.
Khóc mình uổng lệ rơi vô lý,
Mưa vẫn cần rơi lệ vạn dòng.

Ta như cô khách khoảng đìu hiu
Đã gặp chiều hôm lại bước liêu
Muốn trốn sầu đơn muôn vạn kiếp,
Lại tìm sa mạc của tình yêu.

Ngày mai nắng mọc, mưa rơi hết
Mặt tạnh cơn si, lòng cạn hồ
Ta sẽ thôi yêu như đã giấu
Không hề oán hận lá khoai khô

YÊU MẾN

Bao nhiêu sâu, ôi sâu biết bao nhiêu,
Khi yêu tình, khi theo mãi tình yêu!

Một phút gặp thôi là muôn buổi nhớ,
Vài giây trông khơi mỗi vạn ngày theo
Mộng bay chơi nhằm một buổi trời chiều,
Gặp tóc biếc: Tưởng sắc ngày xưa nở!

Nửa câu nói, một chút cười, đôi tiếng thở
Tình cò qua trên miệng nở quá xinh:
Ta ngây thơ vội tưởng họ yêu mình
Về dâng vội cả ân tình thứ nhất.
Đương vương chủ ta bỗng thành hành khất,
Chỉ vì nghe một lời hứa như chim.

Ôi đôi chân! Sao mà chúng hay tìm!
Ôi cái ngực! Sao mi thường đập mạnh.
Tỏa thương nhớ để ôm choàng bóng ảnh,
Những chiều thu góp lạnh giữa mù sương;

Những đêm đông giạt bước ở trên đường,
Gió khuya khoắt dậy cơn buồn lá úa;
Sao rải rác như lệ vàng đêm nhỏ,
Mưa lơ phơ như dạ khóc âm thầm!

Những mai mong, tối đợi, những trưa cầm,
Đến phong cảnh cũng mượn làm nỗi thảm...
Bao nhiêu sầu! Ôi sầu biết bao nhiêu,
Khi yêu tình, khi theo mãi tình yêu?

BIỆT LI ÊM ÁI

Chúng tôi ngồi, vây phủ bởi trắng thâu
Sương bám hồn, gió cắn mặt buồn rầu

Giờ biệt ly cứ đến gần từng phút
Chúng tôi đã thấy xa nhau một chút...

Người lặng yên và tôi nói buâng quơ.
Chúng tôi ngồi ở giữa một bài thơ.

Một bài thơ mênh mông như vũ trụ
Đầy khói hương xưa, tràn ân ái cũ.
Chúng tôi ngồi vây phủ bởi trắng thâu
Tay trong tay, đầu tựa sát bên đầu

Tình yêu bảo: “Thôi các người đừng khóc
Các người sẽ đoàn viên trong mộng ngọc!”

Cứ nhìn nhau rồi lại vẫn nhìn nhau
Hạnh phúc ngừng giữa đôi trái tim đau.

HOA NỞ ĐỂ MÀ TÀN

Hoa nở để mà tàn

Trăng tròn để mà khuyết.

Bèo hợp để mà tan

Người gần để li biệt.

Hoa thu không nắng cũng phai màu

Trên mặt người kia in nét đau.

THU

Nồn nà sương ngọc quanh thêm đậu
Nắng nhỏ buâng khuâng chiều lỡ thì.
Hư khô bong khói trên đầu hạnh;
Cảnh biếc run run chân ý nhi.

Gió thắm, mây lặng, dáng thu xa
Mới tạnh mưa trưa, chiều đã tà
Buồn ở song xanh nghe đã lại,
Mơ hồ trong một tiếng chim qua.

Bên cửa ngừng kim thoa bức gấm,
Hãy hãy thực nữ mắt như thuyền
Gió thu hoa cúc vàng lưng giậu
Sắc mạnh huy hoàng áo trạng nguyên.

CA TỤNG

Trăng, vú mộng đã muôn đời thi sĩ
Giơ hai tay mơn trớn vẽ tròn đầy;
Trăng, hoa vàng lay lắt cạnh bờ mây;
Trăng, đĩa ngọc giữa mâm trời huyền bí;

Trăng, vú mộng đã muôn đời thi sĩ
Giơ hai tay mơn trớn vẽ tròn đầy

Trăng, nguồn sương làm ướt cả gió hây,
Trăng, vông rượu khiến đêm mờ chénh choáng!
Người ám ảnh hương thơm bằng ánh sáng,
Ru màu êm, mà gọi thức lòng ngây;

Trăng, nguồn sương làm ướt cả gió hây,
Trăng, vông rượu khiến đêm mờ chénh choáng!

Trăng thánh thoát, họa đàn tơ lấp loáng,
Trăng nghiêng nghiêng, suy nghĩ chuyện ưu phiền;

Người làm ma, rồi người lại làm tiên;
Người tạo lập những đèn đài mỏng thoáng;

Trăng thánh thoát, họa đàn tơ lấp loáng,
Trăng nghiêng nghiêng, suy nghĩ chuyện ưu phiền...

Người là trăng, hỡi trăng đẹp bình yên;
Hỡi trăng đẹp, người là trăng náo nức;
Người hay khóc, người không cần sự thực,
Nhớ thương luôn, nên mắt có quầng viền,

Người là trăng, hỡi trăng đẹp bình yên,
Hỡi trăng đẹp, người là trăng náo nức.

Rừng xòa tóc để người thành chiếc lược;
Biển nhân người thành ức triệu vòng khuyên;
Gió căng người trên những cánh buồm thuyền;
Người định nhịp cho sóng triều xuôi ngược;

Rừng xõa tóc để người thành chiếc lược;
Biển nhân người thành ức triệu vòng khuyên...

Trắng của xa xôi, trắng của hão huyền,
Người vĩnh viễn như lòng trắng, ý gió;
Trắng của mắt, trắng của hồn rạn vỡ,
(Trắng rất trắng là trắng của tình duyên)

Trắng của xa xôi, trắng của hão huyền,
Trắng, vú mộng của muôn đời thi sĩ

TÌNH QUÀ

Tôi dạo thanh bình giữa phố đông,
Tự cười sao chở núi và thông
Đến đây ánh trở người qua lại;
Bỗng lướt ngang tôi một thoáng hồng.

Tâm trí còn kinh trận gió người!
Bốn bề không khí bỗng reo tươi.
Một luồng ánh sáng xô qua mặt,
Thấm cả đường đi, rục cả đời.

Tôi trái thương yêu dưới gót giày,
Ôm chùng bóng lạ giữa mê say.
Lòng buồn lững thững vương sau áo,
Bước đẹp mà sao khéo tỏa dây.

Thiên hạ về đâu? Sao vội đi?
Bao giờ gặp nữa? Có tình chi?
- Lòng tôi theo bước người qua ấy,
Cho đến hôm nay vẫn chẳng về.

TẶNG THƠ

Đây đây thơ e ấp đã lâu rồi
Chìm trong cỏ một vườn hoa bỏ vắng
Lòng tôi đó, một vườn hoa cháy nắng
Xin lòng người mở cửa ngó lòng tôi

Từ ngàn xưa, người ta héo, than ôi!
Vì mang phải những sắc lòng tươi quá.
Tôi không biết, không biết gì nữa cả,
Chỉ yêu nhiều là tôi biết mà thôi

Hãy để yên tôi dệt thắm tên người
Ai lý luận với ân tình cho đáng!
Trời reo nắng thì chim reo tiếng sáng!
Xuân có hồng thì tôi có tình tôi

Tiếc nhau chi, mai một đã xa rồi;
Xa là chết; hãy tặng tình lúc sống.
Chớ chia rẽ - để gì ta gặp mộng! -
Những dòng đời muôn kiếp đã chia trội

Chính hôm nay gió đại tới trên đồi;
Cây không hẹn để ngày mai sẽ mát;
Trời đã thắm, lẽ đâu vườn cứ nhạt?
Đắn đo gì cho lỗ mộng song đôi!

Tôi gợi lòng tôi, tôi gợi hồn tôi
Không giấu giếm, như một con đường thẳng.
Lá hơi úa, và mùi hoa hơi đắng,
Đây đây thơ tôi đã rút vì người.

HẾT NGÀY HẾT THÁNG

Hết ngày, hết tháng, hết! em ôi!
Kính hải không gian quặn tiếng còi.
Anh ngóng tìm em, tuy thấy đó,
Sắp xa thôi cũng tựa xa rồi!

Đầu nghiêng, môi gượng, mắt mơn da,
Chân luyến bên chân, thế nghĩa là...
Ôi những bàn chân không dứt được,
Ôi lời căng thấp giọng hò ba!

Khắc giờ tan lụn, dạ chon von,
Không dám nhìn xa sắc núi non.
Hãy nhớ ngoảnh đầu khi khuất hẳn,
Cho anh tưởng tượng: vẫn đang còn.

Đêm qua mưa gió lạnh lòng trời,
Anh ở, em đi, lạnh lẽo người.
Còi thét như gươm, tay hoảng dứt,
Khói đèn mây bạc, lệ lên người!

Em đi: mưa phủ, khuất ân tình.
Anh ở: trời tan trên mắt anh.
Vừa đó nhìn nhau, nay tưởng ngóng;
Không gian ở giữa cách hai mình.

Chiều góa không em lạnh lẽo sao!
Một mình anh lạc dưới thu cao.
Sắc trời: sương đọng; Non: mây tỏa,
Không biết lòng đi tới chốn nào...

GẶP GỠ

Buổi chiều hôm ấy đáng muôn hôn,
Hôn gió hôn mây với cả hồn
Hôn cái khúc đường, hôn cả bóng
Hàng cây xanh biếc dưới hoàng hôn.

Dun dủi làm sao thế, hỡi em
Chiều nay em khoác áo trăm duyên
Em đi đôi dép xinh đơn giản
Em thật hồn nhiên rất tự nhiên...

Anh còn nghĩ ngợi, bước như mơ
Mắt thần thơ trông cảnh thần thờ
Đàn của hồn ta ai vắn thế
Gặp nhau khi ấy bỗng hòa tơ.

Anh muốn mang lời đi tạ ơn
Bầu trời như thể gió căng buồm
Hoa trong cỏ dại chiều hôm ấy
Đã đẹp từng bừng hơn mọi hôm.

LỜI KĨ NỮ

Khách ngồi lại cùng em trong chốc nữa;
Vội vàng chi, trăng lạnh quá, khách ơi!
Đêm nay rằm: yên tiệc sáng trên trời;
Khách không ở, lòng em cô độc quá
Khách ngồi lại cùng em! Đây gói lả,
Tay em đây mời khách ngả đầu say;
Dây rượu nồng. Và hồn của em đây,
Em cung kính đặt dưới chân hoàng tử.

Chớ đập hồn em!
Trăng về viễn xứ
Đi khoan thai trên ngự đỉnh trời tròn.
Gió theo trăng từ biển thổi qua non;
Buồn theo gió lang xa từng thoáng rợn.
Lòng kĩ nữ cũng sâu như biển lớn,
Chớ để riêng em phải gập lòng em;
Tay ái ân du khách hãy làm rèm,
Tóc xanh tốt em xin nguyên dật vông.
Đẩy hộ hồn em triền miên trên sóng,

Trôi phiêu lưu không vọng bến hay ghành;
Vì mình em không được quán chân anh,
Tóc không phải những dây tình vương víu,
Em sợ lắm. Giá băng tràn mọi nẻo,
Trời đầy trăng, lạnh lẽo suốt xương da.
Người giai nhân: bến đợi dưới cây già;
Tình du khách: thuyền qua không buộc chặt.

Lời kĩ nữ đã vỡ vì nước mắt,
Cuộc yêu đương gay gắt vì làng chơi.
Người viễn du lòng bạn nhớ xa khơi
Gỡ tay vương để theo lời gió nước.
Xao xác tiếng gà. Trăng ngà lạnh buốt.
Mắt rung mờ, kĩ nữ thấy song trôi.
Du khách đi. Du khách đã đi rồi.

RẠO RỰC

Tơ liễu dòng gần tơ liễu êm;
Bướm bay lại sánh bướm bay kèm;
Ngàn đôi chim hót- Chàng trai ấy
Không có người yêu để gọi “em”.

Mặt trời vừa mới cười trời xanh.
Duyên đẹp hôm nay sẽ tốt lành.
Son sẻ như trời mười sáu tuổi;
Má hồng phơn phớt, mắt long lanh.

Có lẽ chàng tơ đến tuổi rồi.
Ra đường, ngõ gặp dáng hoa khôi.
Uống cho áo mới mừng Xuân rộn!
Ai đợi chàng đâu. Chỉ nắng cười.

Ghen tuông nhìn chạnh gió chen cây;
Chim léo không im; liễu cứ gầy
Và các môi hoa như sắp nói:
“Ái tình đẹp tự chúng em đây”.

ĐA TÌNH

Nghìn buổi sáng, bình minh se chỉ thắm
Đem lòng tôi ràng rịt với xuân tươi
Thuở xưa kia là con của mặt trời
Tôi có lửa ở trong mình nằng động
Đời muốn chữa cho tôi lành bệnh sống
Đem tuyết sương lời lẽ buốt vào gan
Tuyết sương mòn, băng giá phải trôi tan
Tôi là lửa chẳng bao giờ biết nguôi.

Tôi đã yêu từ khi chưa có tuổi
Lúc chưa sinh, vợ vẫn giữa vòng đời
Tôi đã yêu khi đã hết tuổi rồi
Không xương vóc, chỉ huyền hồ bóng dáng
Vào đêm tối, tôi sẽ làm đuốc sáng
Rọi u minh tỏ rạng ánh hồn sâu
Đến ru thơ bao kẻ hãy buồn đau
Tìm ấp mộng những hồn sâu rã mục

Hồn đông thê, tôi sợ gì cô độc!
Ma với nhau thì ôm ấp cùng nhau
Chuyện yêu đương bấy giờ đã hết đâu
Niềm tâm sự vẫn còn như thuở sống
Trong cõi lạnh lan đi bao ấm nóng
Giữa hồn thường thắm thiết một ma thơ
Đem nhớ nhung an ủi dưới trăng mờ
Và trong gió phát phơ đi có bạn
Kẻ đa tình không cần đủ thịt da
Khi chết rồi, thì tôi sẽ yêu ma....

DÂNG

Đây chùm mong nhớ, khóm yêu đương,
Đây nụ mơ mộng đợi ánh sương,
Đây lá bàng khuâng run trước gió;
Đây em, cảnh thẹn lẫn cảnh thương.

Tất cả vườn anh rất đợi chờ.
Bởi vì em có ngón tay thơ,
Đến đây em hái giùm đôi lộc,
Kéo tội lòng anh tui ước mợ

Bước đẹp em vừa ngượng tới đây,
Chim hòa ríu rít, liễu vui vầy.
Hãy làm dáng điệu xuân ôm ấp;
Ánh sáng ban từ một nét tay

HOA ĐÊM

Chen lá lục, những búp lài mở nửa
Hợp bóng trắng đầy miệng nhỏ xinh xinh
Vì gió im và đêm cứ làm thình
Đoàn giây phút cũng lần khân, nghỉ đã.
Trăng ở đó, đất vườn thêu bóng lá
Trời trên kia vàng mạ, sáng như băng
Lá lim dim trên mấy ngọn bằng bằng
Cánh lả lả chờ tay ai đón đầy

Ôi vắng lặng! - Trong giờ mơ ngủ ấy
Bông hoa lài thức dậy sáng từng đôi
Hoa lài xanh dưới ánh nguyệt tuôn trời;
Ánh nguyệt trắng trên hoa lài đúc sữa.
Sao họ khéo nỡ nà mà bỏ ngỡ.
Những nàng hoa chờ đợi gió phong lưu!
Đáng yêu thay trong vẽ khế nghiêng đầu
Lá xanh đỡ yêu yêu thân tuyết bạch.
Nguyệt lác đác tiếng nữ giòn lách tách

Lòng phơi phơi chừng đợi cái ong châm....
Miệng thở ra hương, hương tỏa tình ngấm
Hoa kỳ nữ đã mở lời trêu ghẹo...

Chàng gió lạ đi khuya ngoài khuất nẻo
Nghe tiếng thơm liêu liêu đến tìm hương

Cánh du lang tha thướt phấn qua tường;
Áo công tử dải là vương nã nuột.
Này hoa ngọc đã giật mình trắng muốt
Thoảng tay tình gió vuốt - bỗng lao đao...
Hương hiu hiu bên gió cũng ngạt ngào
Hôn nho nhỏ mà đầu hoa nặng trĩu.
Là màu sắc hay chỉ là âm điệu?
Là hương say hay ấy chính rượu thơm?
Gió canh khuya hay nghìn cánh tay ôm?
Trắng mối lái phủ màng tơ mơ mộng...
Gió chấp cánh cho hương càng tỏa rộng
Xóc nhau đi vào khắp cõi xa bày...
Và hương bay, thì hoa tưởng hoa bay...

GỬI HƯƠNG CHO GIÓ

Biết bao hoa đẹp trong rừng thẳm
Đem gởi hương cho gió phụ phàng!
Mất một đời thơm trong kẽ núi,
Không người du tử đến nhằm hang.

Hoa ngổ đem hương gởi gió kiêu,
Là truyền tin thắm gọi tình yêu.
Songle hoa đợi càng thêm tủi,
Gió mặc hồn hương nhạt với chiều.

Tản mác phương ngàn lạc gió cầm
Dưới rừng hương đẹp chẳng tri âm,
Trên rừng hoa đẹp rơi trên đá,
Lặng lẽ hoàng hôn phủ bước thềm.

Tình yêu muôn thuở vẫn là hương;
Biết mấy lòng thơm mở giữa đường
Đã mất tình yêu trong gió rui,
Không người thấu rõ đến nguồn thương!

Thiên hạ vô tình nhận ước mơ
Nhận rồi không hiểu mộng và thơ...
Người si muôn kiếp là hoa núi
Uống nhụy lòng tươi tặng khách hờ

TÌNH MAI SAU

Ngày thuở ấy, lâu rồi tôi đã chết,
Tháng năm qua chôn lấp mộ hoang tàn,
Hòa với đất, mình tôi thôi đã hết.
- Nhưng hương hồn còn luyến ở không gian.

Đi sao được khi mặt trời vẫn nở
Bỏ sao đang mái ngói yên buồn;
Đường rất lặng với hang cây hay nhớ,
Xa sao đành mắt đẹp của hoàng hôn!

Tay ân ái như những làn thân thể
Đã ôm đời vào ngực để mơn ru...
Thu biếc tỏ, hè nâu thơm vị quế,
Xuân như đàn, đông cũng quyến đường tơ.

Khi còn sống tôi vẫn hằng tan nát
Mỗi phen đau, lòng vỡ lại tràn rơi;
Tình rải khắp. Huống là khi đã thác
Sao không tan lưu chuyển giữa vòng đời?

Tôi vẫn có hồn tôi trong gió ấy,
Vì xưa kia ngồi nghỉ dưới trăng sao
Từng mảnh biếc hồn tôi trăng đã lấy
Gió đem luôn theo tận tháng năm nào.

Lòng tôi đã thần thơ cùng bãi vắng
Thì muốn sau bãi vắng nhắc lòng tôi.
Từ thế kỉ mờ trăng lên cát trắng,
Như sóng lên còn gọi ngực bồi hồi.

Cổ tôi đó lúc chim ngàn vọng hát:
Mộng tôi còn khi trời biết lên sao
Suối thương nhớ thắm qua trong bóng mát
Trái tim chiều than thở giữa lau cao.

Người thi sĩ đã vào làng mây khói
Không ở đâu và ở khắp mọi nơi.
Như tiếng vọng trong sương xa vắng dỗi,
Máu vu vơ theo giữa trái tim đời.

...

Chiều mai một trong tương lai thân mến.
Một nàng tơ đạo bước dưới hang cây,
Hơi gió thơ như ngực người yêu đến,
Bướm đâu bay xinh cả buổi chiều này...

Gió rên rĩ như lời ai thỏ trước;
Trời nhung mơn như lòng ấy xưa yêu,
Không khí thì êm, đêm sương khẽ bước,
Xưa tìm ai mơn trớn cũng như chiều

Tình tự quá, thiêng liêng, êm ái quá...
Thơ ở đâu thông thả xuống đường mưa...
Những hoa quý tỏa hương vương giả...
Mây đa tình như thi sĩ đời xưa

Môi hé nở, nàng tơ tay vịn lá
Bước xinh xinh đứng lại, mắt dân đầy
Vòng sẽ khép, chiều ôm thân óng ả.
Gió qua người làm động má thơ ngây...
Rằng: “Tiếng ai? Người thơ ở đâu đây?”

HỎI

Một năm, thêm mấy tháng rồi
Thu đi, đông lại, bồi hồi sắp xuân
Gặp em, em gặp mấy lần
Tưởng quen mà lạ, tưởng gần mà xa

Ai làm cách trở đôi ta
Vì anh vụng nguyệt, hay là vì em?
Trăng còn đợi gió chưa lên,
Hay là trăng đã tròn trên mái rồi?

Hằng ngày em nói bao lời
Với cha, với mẹ, với người xung quanh
Với đường phố, với cây xanh,
Sao em chưa nói với anh một lời?

Tương tư ăn phải miếng mồi
Đứng đi trên lửa, nằm ngồi trong sương
Phải duyên, phải lứa thì thương,
Để chi đêm thắm ngày trường em ơi!

TÌNH YÊU SAN SẺ (VUI)

Là hoa, là nụ, hay là cành
Là cả mùa xuân em tặng anh.
Ôi những lá sương ôm lóng lánh
Tay em đưa đến với ngày xanh.

Phải chăng chim gió mới qua đèo,
Hay suối hay thông đang họa reo?
Nghe bước mầm đi như tiếng nhạc
Cũng vì muôn vạn hạt em gieo.

(MONG)

Em hẹn hai lần đặt bước xinh
Hai lần hoa đã đợi trong bình
Chiều son anh trải bằng tâm tưởng
Đón tự nơi em sang chốn anh

Một ngày mong đợi ấy ba năm
Một khắc xa nhau là thế kỷ
Biết em công việc vẫn đang dồn
Anh cũng liên tay chưa lúc nghỉ

Trời lạnh, trời sương cũng chẳng sầu
Không gian, em ạ! Bỗng trong thâu
Như nghe suối được tình yêu mến:
Dẫu mong chờ anh không trách đâu....

(HIỂU)

Nét mặt hay là nét cảm thương,
Nhìn em anh tưởng tự soi gương,
Tay anh hay cũng tay em nhỉ.
Hương của tình hay hương của hương...

Chuyện trước ta chưa kể một lời
Mà anh đã hiểu tận sâu khơi;
Vai anh khi đỡ đầu em tựa
Cân cả buồn, vui của một đời.

Cảm ơn tuổi trẻ bay về lại,
Hay cảm ơn em đẹp tuyệt trần;
Tôi cảm ơn đời thương mến lắm,
Cho tôi lại thấy mặt ngày xuân.

MƯA

Lâm râm mưa chuyện trên càn
Thì thâm lá nói trong mảnh nước xe
Phòng anh nghe tiếng mưa đi
Em xa chẳng hiểu làm chi giờ này

Khí đêm man mát qua tay
Có mưa thưa nhẹ, thêm ngây vị hè
Ve im, lặng vắng tứ bề
Em xa mưa có bay về chốn em?

Hơn là nhẩn cá gửi chim
Nhờ mưa đưa bức chăn êm tới người
Thôi em nghỉ việc, khuya rồi
Chăn mưa em đắp cùng trời với anh....

HOA NỞ SỚM

Hoa chẳng chờ em, nở sớm hơn,
Một vùng xao xuyến dạ lan hương.
Bỗng đêm ngào ngạt qua khung cửa
Ầy dạ lan hoa hội giữa vườn.

Từ khi hoa trở những chùm xinh
Trong ý thương yêu đã để dành
Nghĩ đến em về, hoa độ nở
Vì em, hương đơm, cả mi thanh.

Mấy ngày đông ấm giục hoa sinh
Đêm đến tin hương bỗng giật mình!
Như sóng ngạt ngàn từng đợt một
Dạ lan kỳ ảo thấm năm canh.

Muốn cầm hương quý đợi em anh
Anh cất hoa hương giữa ái tình
Muôn vạn hương triều thơm tựa biển
Em về thở lại giữa hồn anh.

MƯỢN NHÀ VŨ TRỤ

Gốc cây là một gốc cây;
Chiều hôm là khoảng bóng dầy chiều hôm;
Đường đi đường vẫn đi mòn;
Làng em trước mắt, non dòn tận xa...

Một lần đặt bước đôi ta,
Gốc cây, đường cái bỗng là thịt xương!
Chiều hôm bỗng hóa tâm hồn;
Hình non bằng lảng, sương thôn dịu hòa...

Ngang vai đêm tới la đà
Bóng người cùng với bóng ta bồi hồi;
Bóng chiều chen lẫn hoa môi;
Gốc cây thương mến quen rồi thiết tha

Em ơi! Trời đất bao la
Mượn trong vũ trụ làm nhà anh, em;
Tình yêu dấu đã như in.
Dù hoa, cỏ, đá lòng quên được nào!

TÌNH YÊU MUỐN HÓA VÔ BIÊN

Tình yêu muốn hóa vô biên
Một ngày yêu, muốn kết liền ngàn năm.
Kể từ khi có trái tim,
Những đôi người vẫn triền miên với đời

Đó là như thế em ơi.
Hai ta có sống trên đời mãi đâu;
Nhưng từ may mắn yêu nhau,
Đôi tim gắn với dài lâu triệu người

Nhận thêm thắm đất xanh trời,
Lại cho trời đất rạng ngời trời đêm
Của đời ta nhận ấm êm,
Hồn trao âu yếm ta thêm tặng đời

Vô biên là của đất trời

Chờ vô biên của con người tạo ra.

Dẫu rằng hữu hạn đôi ta,

Yêu đương một thuở thành ca muôn đời.

HOA ĐẸP LÀ HOA NHÌN DƯỚI MẮT EM

Hoa đẹp là hoa nhìn dưới mắt em
Cửa sổ là khung có hình em ở giữa
Tách nước là ngón tay em cầm.
Quyển sách, chao đèn, là bong em đọc mở...

Đường nhựa là đường in dấu vạm chân
Duy có một dấu chân em yêu dấu
Tàu điện là tàu một đêm anh tiễn em đi
Em có nhớ một buổi chiều ta dạo trong Văn Miếu?

Vũ trụ là chốn anh được gặp em
Thời gian là nơi anh với em sinh cùng thời đại
Em ơi! Em đã mở cho anh
Cánh cửa vô cùng xin chớ bao giờ khép lại.

NGUYỆN

Nguyện miếng ngon đừng vắng bóng em
Nguyện cảnh đẹp có em bên cạnh
Nguyện tâm hồn như chim chấp cánh
Nguyện xương thịt như cây liền cành.

Tiếc lúc trăng vàng soi bóng chiếc
Khổ thì hoa nở một mình anh
Nguyện xin trời đất làm hai bản
Những lúc xa nhau vẫn vẹn hình.

Nguyện anh là nôi của trời xanh
Nguyện ru em mây lành vạn đoá
Nguyện em như đèn soi tỏ dạ
Nguyện anh là tất cả năm canh...

ÁO EM

Áo em để lại dáng hình
Treo trên mắc áo cho mình thấy thương
Đôi vai nho nhỏ bình thường
Khuyết tay áo gợi hình xương tay gầy.

Sờn sờn đôi chỗ đầu dây.
Áo em nhuộm chắc, xanh tày biển xa,
Mấy khuy cúc áo thật thà.
Ngắn rồi em để về nhà mặc thêm.

Áo nhìn anh thật thương em
Hiều còn gian khổ cho nên tay gầy.
Áo em gần với anh thay!
Những khi khoai sắn là ngày cùng nhau.

Áo em thoang thoảng hoa cau
Áo em say đắm một màu trầm hương
Áo em ngày nhớ đêm thương
Áo em chín nắng mười sương anh chờ.

BIỂN

Anh không xứng là biển xanh
Nhưng anh muốn em là bờ cát trắng
Bờ cát dài phẳng lặng
Soi ánh nắng pha lê...

Bờ đẹp để cát vàng
Thoai thoải hàng thông đứng
Như lặng lẽ mơ màng
Suốt ngàn năm bên sóng...

Anh xin làm sóng biếc
Hôn mãi cát vàng em
Hôn thật khế, thật êm
Hôn êm đềm mãi mãi

Đã hôn rồi, hôn lại
Cho đến mãi muôn đời
Đến tan cả đất trời
Anh mới thôi dào dạt...

Cũng có khi ào ạt
Như nghiền nát bờ em
Là lúc triều yêu mến
Ngập bên cửa ngày đêm

Anh không xứng là biển xanh
Nhưng cũng xin làm bể biếc
Để hát mãi bên ghành
Một tình chung không hết,

Để những khi bọt tung trắng xóa
Và gió về bay tỏa nơi nơi
Như hôn mãi ngàn năm không thỏa,
Bởi yêu bờ lắm lắm, em ơi!

HOA “ANH ƠI”

Hoa này là hoa anh ơi!
Là hoa một buổi đẹp trời ta đi
Năm tay trò chuyện thâm thì.
Bỗng nhiên em thốt: “Hoa gì”? Anh ơi”

Cây thanh một tán lá cười.
Một vùng hoa nở hồng tươi một vùng.
Sắc đào như thể rung rung
Toàn cây là một nỗi lòng nở hoa
Anh tìm tên mãi không ra.
Phải anh đào? hoặc như là ô môi?
Biết bao yêu mến trong đời
Thốt kêu hai tiếng từ nơi ruột rà
Từ rày xin đặt tên hoa:
“Hoa anh ơi” một chiều ta nở đầy.

BỮA TIỆC ĐÔI TA SÁNG NƯỚC MÂY

Bữa tiệc đôi ta sáng nước mây
Ta mời trời dự đất vui lây
Trái hang cây cả xăm xăm biếc
Lượn khúc đường non thăm thăm hây

Cá bạc thung thăng lội dưới dòng
Bống con chiền chiện hót từng không;
Sớm nay tôi đã ra ngoài nội
Mở tiệc tâm hồn đãi núi sông.

Bữa tiệc đôi ta mới mẻ hoài
Thêm màu lên cả sắc hoa tươi
Nghe say tiếng người trên bến,
Say bớt người đi chợ sớm mai.

Bữa tiệc đôi ta sao lấp lánh
Bởi vì đôi mắt em đen nhánh

Hàng mi chớp chớp ánh dương tung,
Lá cỏ, hạt sương đều mọc cánh.
Trời có mây cao với gió thanh,
Đất đầy sự nghiệp những tay lành
Cũng như phơi phơi đi vào việc
Bữa tiệc đôi ta: một tấm tình.

ANH VỀ ẨM THƯỢNG

Anh về ẩm thượng tìm em
Nhà giang một túp, hương đêm một vùng.
Bóng xanh vườn nhãn um tùm,
Khói ngưng mặt nước, sương trùn đầu non.

Anh về ẩm Thượng thăm em
Gọi tên yêu, khế gõ rèm cọ khô.
Em đang thức ngủ mơ hồ
Tưởng rằng anh ở trong mơ gọi thăm.

Thấy anh, em xiết nỗi mình
Nhìn em, gương mặt sáng bừng đêm khuya.
Làng không một tiếng chân đi,
Trái tim ta chuyện thầm thì nhau.

Đêm về ẩm thượng chưa lâu,
Núi sông, cây cỏ nhuộm màu thần tiên.
Chỉ cần một ánh nhen lên,
Một lời ý hiệp nên thiên sử tình.

VỢ CHUẨN BỊ HÀNH TRANG CHO CHỒNG ĐI VÀO HỎA TUYẾN

Em choàng lưới mĩ cho anh,
Áo an h em nhuộm màu xanh lá rừng
Chiếc ba-lô củ đã dung,
Tay em khéo léo chữa từng đường kim
Gọn gang túi buộc gạo đem;
Muốn hôn nghìn bận tay em đậm đà

Anh đi công tác đường xa
Những nơi bom đạn hay là hiểm nguy
Có tình em dỗi theo đi
Ấm trên trăm dặm sợ gì chong gai
Hang chẳng thăm, núi không dài
Một người chiến đấu với hai tâm hồn

Trên đường mát bóng chiều hôm
Nhớ anh em lại bước dồn thêm nhanh
Lá cây cài mĩ nhớ mình

Khoác ba-lô lại đeo tình trên vai
Khải hoàn hát khúc ngày mai
Có em rực rỡ tươi hoài bên anh.

ĐỨA CON CỦA TÌNH YÊU

Anh ước đôi ta có con
Con giống em đẹp nhìn không chán
Giống đôi mắt, giống hình gương trán
Con mang tình sáng lạng đôi ta

Con giống em, con cũng giống cha
Giống cái mũi thật thà thẳng sóng
Nhìn gần giống trông xa cũng giống,
Cũng mái đầu dợn sóng quy nhơn.

Nhưng con ta nó giống em hơn
Giống đi đứng, nghĩ suy ăn nói
Duy chẳng giống cái nữ khi dỗi
Lúc em hờn trời cũng phải thua.

Muốn hòa kẻ tóc với chân tơ,
Muốn thịt xương ta mở vụn mùa.
Em hỡi! Đứa con tình ái ấy.
“Tình yêu chưa đã, mến chưa bừa”

ANH THƯƠNG EM KHI NGỦ

Anh thương em khi ngủ
Phong thái rất hồn nhiên
Em ngủ như trẻ nhỏ
Ngon say một giấc liền.

Tay em thả xuôi xuôi
Như bơi vào cõi mộng
Mắt em khép dài dài
Dưới trán em lỏng lẻo

Em nằm in trẻ nhỏ
Trong chiếc võng yêu thương
Anh dệt giấc khắp chỗ
Trong phòng, quanh quất giường.

Anh thức nhìn em ngủ
Anh canh giấc cho em

Anh lắng nghe nhịp thở
Ngực em đều xuống lên.

Trở mình tay áp má
Anh thương em dáng người
Tin cậy vào cuộc sống,
Tin ở anh trong đời

Sau một ngày đầy việc
Chúc em tôi giấc lành!
Anh vô cùng sung sướng
Nếu em mơ thấy anh.

MẶT EM

Đã bốn năm tới nghĩa với duyên
Mặt em thay đổi vẫn y nguyên
Nét thơm rờ rờ như tơ chín,
Dáng vẫn thanh thanh tựa nước hiền

Kể từ sen ngó với đào tơ,
Anh đã thâm yêu vẻ dịu mơ
Trong mắt ngọc đen kỳ diệu thế,
Nhìn anh như hẹn đã ngàn xưa.

Khi mặt em gây lại rất yêu,
Niềm thương như bỗng dột lên nhiều,
Mảng nhìn bịn rịn lo em ốm,
Mà mặt em thêm vẻ lệ kiêu.

Khuôn mặt xinh em mãi rở rang
Là sách nghìn trang sách vạn trang
Sớm mai anh thấy mặt trời mọc,
Chiều hôm anh đọc ánh trăng vàng

Mặt em ở giữa kho trời đất,
Vô tận thời gian có mặt em,
Đáy thẳm tâm hồn anh đã cất
Mặt em, hoa vĩnh viễn ngày đêm.

ĐÊM TRĂNG ĐƯỜNG LÁNG

Em là một ngôi sao mới băng
Xuống đây, đi với anh đêm trăng

Hai con mắt dễ thương dễ ghét
Đôi mắt, nguồn mặn nồng tha thiết

Em đưa anh vào trong bóng trăng
Anh đưa em cảnh liễu thung thăng

Đường Láng thơm bạc hà, cánh giới
Ôi trăng soi trên lá xà cừ...

Anh với em bên bờ đêm biếc
Những xóm mờ mền thương quen biết

Trăng như sương trên ruộng lúa xanh
Gió như chim xao động trên cành

Em là một ngôi sao mới băng
Xuống đây, đi với anh đêm trăng.

ĐỪNG CHỜ EM

Trong buổi chiều hôm bong nhá nhem
Anh ra trước cổng đứng chờ em.
Nhận từng vóc dáng từ xa tới
Lọc lấy một hình ảnh thuộc quen.

Anh thấy ai ai cũng vội vàng
Như chim hôm thoi thót về rừng.
Người đi xe đạp dăm chiêu lăm.
Nghĩ bếp nhà đang lửa bập bùng.

Anh cũng chăm xong cái bếp nhà
Tâm thành cơm nước dọn bung ra
Một tuần mong đến hôm nay tiếp
Vào bát cho em vị đậm đà

Nhưng bóng hoàng hôn đặc lại rồi
Hình em anh thuộc thế mà ôi!
Mấy ren suýt nữa reo “Em đến”
Lại ủa an lòng: “Hãy đợi thôi!”

Anh đứng như trồng, chẳng chịu đi
Nhớ nhung vun được đức kiên trì
Anh nhìn nét mặt người qua vội.
Thông cảm muôn đời những biệt ly.

Nếu thức ăn kia gặp một mình,
Tủi lòng, Anh vẫn vững lòng tin.
Thương em vất vả, anh quên hết
Nỗi khổ mong chờ cháy dạ anh.

CHÉN NƯỚC

Em cho anh chén nước
Anh biến thành rượu nho
Rượu triền miên mộng ước,
Rượu nồng nàn thơm tho.

Cái men trong mắt em
Anh đổ vào chén nước;
Hương hơi thở của mình
Đã hóa thành rượu chuốc.

Anh thêm vào chén nước
Rượu cất của hồn anh,
Rượu cười sao lấp lánh
Như ánh mắt trời xanh.

Ôi! Chén rượu ân tình
Từ bình minh sự sống
Rót mãi tới vô cùng
Của cuộc đời lòng lộng.

Anh lại nâng chén nước
Mời em nhấp môi cho
Em ơi, đừng uống hết
Kẻo say chết bây giờ.

TRÁI TIM EM THỨC ĐẬP

Trái tim em thức đập
Nơi góc nhỏ thời gian
Một nhịp mạnh nhịp khẽ
Ầy tay anh nồng nàn

Trong đêm vạn trùng khơi
Anh lắng nghe hồi hộp
Nơi nguồn của suối đời
Mạch máu em chảy đập

Ôi đồng hồ năm tháng
Ôi bếp lửa phút giây
Răng sang, mắt em sang
Cũng gốc từ nơi đây.

Anh gìn giữ trái tim
Cho em yên giấc ngủ

Lo lắng bởi yêu thương
Biết bao nhiêu là đủ

Chao ôi sao ngủ ngon
Ngủ ngon lành thế hỡi
Tim anh hút tay anh
Một nhịp hồng nóng hổi

Anh không hề dám nghĩ
Trái tim em lạc đường
Anh thức hoài thức hủ
Anh là trái tim thương

LẠ

Người nào xa lạ đâu đây,
Người mi thanh sáng, người tay dịu hiền
Tôi nhìn quên đẹp, quên duyên,
Quên câu ăn nói, tôi nhìn người thôi
Người nào một nửa thân tôi
Bước chân êm ái, nụ cười thần tiên
Người nào tôi tưởng đã quen
Một ngày không gặp lại nên mới rồi
Một kho vàng ngọc thêm hoài,
Người nào như cả loài người đến đây
Khiến tôi giận cả nước mây
Vòng tay khấn khít, mở tay: giao hòa
Ôm em trong cánh tay xò
Nghe là vũ trụ, nghe là nhân gian.

MỘT BUỔI CHIỀU

Một buổi chiều trong bếp nấu cơm
Má đang lật rau, lửa nhè nhẹ cháy
Một buổi chiều trong vườn sạch lá
Đất còn mang dấu chổi quét ban mai
Một buổi chiều ngoài phố xe hơi
Đi công việc theo nhịp thường cuộc sống...

Một buổi chiều mùa xuân lòng lộng
Đã thầm mang rạo rức mùa hè...
Một buổi chiều anh lắng tai nghe
Cả trái tim đặng tràn trề nhựa đất...

Anh đợi em giữa buổi chiều như thế
Một buổi chiều đời nhịp với đôi ta.
Anh là quê hương của em, em sắp lại nhà
Em là quê hương của anh, anh đừng đi đón.

GIỌNG NÓI

Em ngồi ríu rít ở sau xe
Em nói, lòng anh mãi lắng nghe
Thỉnh thoảng tiếng cười em lại điểm
Đời vui khi được có em kề.

Ôi! giọng sao mà rất mến thương
Êm như suối mát đến soi gương
Dù ai tốt tiếng như ca hát
Cũng chẳng bằng em giọng nói thường

Gió thổi nhiều khi giọng nói bay
Không cần nghĩa chữ cũng vẫn nghe hay
Sau xe, những tiếng em phơ phất
Cởi hết ưu phiền gởi gió mây

Ước được ngàn năm nghe giọng ấy,
Đèo em đi mãi cuối không gian!
- Và khi không nói, em im lặng
Anh vẫn nghe hay tựa tiếng đàn.

TRĂNG KHUYA TRÊN HẮC HẢI

Trăng trên Hắc Hải rạng ngà
Biển như hồ rộng bao la mới kì!
Ngút ngàn sóng lượn li ti
Sao con đôi chấm nghĩ chi trên trời.

Khuya không ngủ được r ngồi
Tựa bao lơn ngắm trùng khơi một mình.
Nếu như không có ân tình
Thì anh lạnh đến ghê mình, em ơi

Nhưng hồn anh sang anh vui,
Anh nghe đây đó cuộc đời gần quanh.
Có em: ấm cả trời xanh;
Sóng bên chân khế cùng anh chuyện trò.

Nếu anh tả biển bây giờ
Thì trăng kia cũng đợi chờ tả trăng:
Tả đêm tả cát sao bằng
Tả anh thương nhớ lòng giăng vạn trùng.

HOA NGỌC TRÂM

Anh tặng cho em hoa ngọc trâm
Hoa như ánh sáng, ngọc như mầm
Nhu cài trên tóc hoa trâm ngọc,
Anh tặng cho em hoa ngọc trâm.

Lá biếc đơn sơ, cánh nuốt nà,
Rung rinh trên nước một cành họa
Một cành chum nở hoa hai đóa,
Ôi cái đêm đầu hợp giữa ta.

Hoa giúp cho anh tỏ mối tình,
Vì ta hoa đã nở năm canh...
Dịu dàng canh một trăng soi bóng,
Tha thiết canh năm nguyệt trở mình.

Từ ấy anh yêu hoa ngọc trâm.
Những khi vắng vẫn mong thầm.
Mỗi mùa hoa nở trong như tuyết,
Anh lại tìm thăm hoa ngọc trâm

DẤU NẪM

“Ghe lui còn để dấu dằm,
Người yêu đâu mất, chỗ nằm còn đây”

Ca dao nam bộ

Ghe lui còn để dấu dằm,
Người yêu đâu vắng, dấu nằm còn đây
Dấu nằm cũng vẫn xinh thay
Đường vai phản phát, nét tay mơ màng.

Đêm qua bốn phía trăng vàng,
Bên em anh cứ bàng hoàng tỉnh mơ,

“Tưởng bây giờ là bao giờ”
Thật vậy, em vẫn là thơ trên trời.

Dấu nằm còn đó em ơi
Dấu hương vương vấn từng hồi ngát ngây.
Thoảng thơm lan xạ nào tày,
Hơi thương em thở, ngát đầy hồn anh.

Dầu người yêu dầu thanh thanh,
Mình mong chẵn đắp, tóc quanh gối nằm
- “Ghe lui còn để dầu dằm”,
Người yêu đâu vắng, dầu nằm còn thương...

HÔN CÁI NHÌN

Không phải anh hôn nơi mắt
Anh hôn cái nhìn của em
Mắt em một vùng yêu mến
Thất anh trong lưới êm đêm

Anh nhớ mãi một bến xe
Đến đó hai ta từ biệt
Em yên lặng. Anh lắng nghe
Mắt em nghìn vạn tơ se

Từ hôm ấy đôi mắt em
Là ảnh cuối cùng anh giữ
Đi xa anh cứ nhớ hoài
Một trời mắt em tình tự

Xin em cho phép anh hôn
Cái nhìn em, gương tâm hồn
Cái nhìn em trong không gian
Trong hôn anh giữa chứa chan....

HÔN

Trời ơi, ôm lấy say sưa
Mặt khao khát mặt, lòng mơ ước lòng
Hôn em nước mắt chảy ròng
Em ơi như ngọn đèn chong vẫn chờ.
Em hôn anh suốt một giờ,
Anh hôn em mấy cho vừa lòng đau.
Sao mà chia cách giữa xa nhau
Để cho tháng thắm ngày sâu thế em?

Chao ôi mãi mãi mất tìm,
Thấy rồi sung sướng ta đem nhau về.
Hôn em ngàn thuở chưa xuê.
Áp yêu xương thịt, gắn kê tâm linh.
Chiêm bao mà chẳng mơ lòng,
Rõ ràng chân thật như trong cuộc đời.

CÓ EM

Chỉ là gió, nhưng lòng tôi thả bướm
Thêm phát phơ cho hơi thở vừa hiền
Chỉ là trăng, nhưng tôi thấy thần tiên
Nnhư tuyết diệu: bởi hồn tôi xanh quá

Và người ấy vẫn như bao kẻ lạ
Cũng sắc hương, là lụa, cũng dung nhan
Chỉ là tình; nhưng tôi rất mê man
Gồm vũ trụ gửi nơi hình cầm thạch

Cuộc đời cũng đìu hiu như dặm khách
Mà tình yêu như quán trọ bên đường
Mái tranh tàng đở rét một đêm sương
Vò nước lã mát xoàng đôi buổi nắng

Nhà quê kiểng có đâu cơm gạo trắng
Thân lữ cô, đừng giận quán tranh nghèo
Ta chỉ giàu những của sẵn mang theo
Giữa hiu quạnh, được nghỉ nhờ đã quý

Thiên đường cũng ở trong rương hành lý
Muốn say sưa, phải đem sẵn rượu nồng
Muốn êm đêm, phải có sẵn gối bông
Muốn mơ mộng, phải sẵn trầm, sẵn nhạc

Tôi vốn biết cuộc đời thường đăm bạc
Nên mang theo từng suối rượu, nguồn tình
Đem mền yêu làm cho cảnh thêm xinh
Cứ phong nhã để cho người bớt tục

Để lây lửa chuyển những lòng giá đúc
Phải ấm lên vì bắt chước tôi nồng
Để bùng tia trong những mắt tê đông
Và gọi nhịp khiến hồn lười phải thức

Để giục tiếng chim của niềm rạo rức
Để thay cánh rụng của nỗi phai tàn
Để tươi cười mà âu yếm nhân gian
Tôi có sẵn một mặt trời giữa ngực....

KỈ NIỆM

Trên đường quân ngựa, chiều kia...
Em ơi, anh muốn dựng bia ân tình
Khi anh qua đó một mình
Thấy còn in bóng in hình đôi ta

Một chiều gió đỡ mây xa,
Chiều sương phản phát cho hoa dịu dàng
Em ngồi dưới gốc cây dương
Mắt yêu xinh đẹp là gương đất trời

Trái tim anh nói bồi hồi
Mà time m cũng trao lời vấn vương
Đất trời chìm giữa yêu đương
Thời gian cũng gượng trên đường vô biên

Dù anh sống đến ngàn năm
Không quên những phút cùng em mơ màng
Thu kia, hôm ấy, bên đàng
Khúc cong cong ấy, bên hàng cây dương.

EM LÀM BẾP

Anh nhớ lại rất thương
Những khi em xuống bếp
Nấu cho anh món ăn
Đun cho anh miếng nước

Trời vào hè đã nực
Làng quen dung rạ rơm
Cái bếp chật hùm hụp
Em chen vào làm cơm

Lửa cháy nhanh phần phật
Tàn rạ nhẹ bay đầy
Tay em hòa tí muối
Em tiếp lửa liền tay

Anh đứng ngoài xem xét
Rửa rau hoặc thái hành
Anh ơi, hộ ít nước
Đặng cho vào nấu canh.

Trên trán em như gương
Giọt mồ hôi lấm tấm
Tóc đôi cọng rơm vương
Anh nhìn em, thương lắm.

Ôi, bữa cơm ngon tuyệt
Mỗi khi về thăm em
Em có tài nấu nướng
Anh có tài ngợi khen...

BỨC TƯỢNG

Em đến thăm anh trên đôi dép cao su
Em đã vào nhà mà anh còn thấy bóng em in trên
trời rộng

Khuôn mặt nhìn nghiêng dáng mũi cao
Bấy lâu trong nhớ đẹp làm sao

Anh đã gặp em ở một bến đò
Thương nhớ bao la trên dòng sông vắng
Phong cảnh đã vào chiều, trời hiu hiu nắng
Cây đôi bờ đứng lặng, nặng hồn xa...

Anh đã gặp em ở chân ngọn núi xanh
Núi sẫm biếc như mùa thu đọng lại
Trong thung lũng hoang sơ, ngô lay cò rộng rãi
Phấn ngô còn đượm mãi hồn ta.

Anh đã gặp em dưới một trời sao
Và đôi mắt em in vào vũ trụ

Anh ngợp giữa muôn vàn tinh tú,
Đêm mơ màng thơm hương áo của em...

Từ lúc yêu em, ngay sau buổi gặp đầu tiên
Anh đã tạc hình ảnh của em trên nền thương nhớ
Ở đâu có nhớ thương, Anh đã tượng em vào đó
Nên bây giờ anh nhớ; đã gặp em.

BIẾT TẠC ĐÂU RA EM CỦA ANH?

Đôi ta dừng. Em đi vào lối cỏ.
Anh nhìn theo dáng nhỏ bước xa dần
Anh thuộc tay em, anh thuộc bàn chân
Em như từ trong anh bước ra đường cái...

Anh thuộc mắt em, anh thuộc tóc em
Anh như vỏ mà em là ruột quả
Ôi một trái luôn chia làm hai nữa
Mỗi lúc em về rồi lại ra đi.

Đó là một sớm mai cách đây tuần lễ
Hình em đi anh bỗng nghĩ bàng hoàng:
Nếu ngày nào em hết ở cùng anh
Nếu đến khi anh không còn em nữa.

Anh biết tạc đâu ra một người như thế
Anh áp iu mạnh mẽ làm sao

Anh biết lấy đâu ra, anh biết lấy đâu vào
Anh biết mượn đất trời nào cho được?

Anh lấy thịt xương đâu chứa đầy mộng ước
Anh lấy gì biến hóa đề thành em?

Anh bóp vụn ngày, anh xé nát đêm
Anh vá vúi những người trên trái đất

Người ta có thể vô cùng xinh đẹp
Có thể thông minh, có thể rạng ngời,
Có thể yêu anh đi nữa, em ơi!
Anh không thể kiếm tìm em đâu cả!

Đó là một sớm mai cách đây tuần lễ
Dáng em đi in mãi mãi bóng hình
Nếu ngày em chẳng cùng anh nữa
Biết tạc đâu ra em của anh?

GẶP GỠ

Buổi chiều hôm ấy đáng muôn hôn,
Hôn gió hôn mây với cả hôn
Hôn cái khúc đường, hôn cả bóng
Hàng cây xanh biếc dưới hoàng hôn.

Dun dủi làm sao thế, hỡi em
Chiều nay em khoác áo trăm duyên
Em đi đôi dép xinh đơn giản
Em thật hồn nhiên rất tự nhiên...

Anh còn nghĩ ngợi, bước như mơ
Mắt thần thơ trông cảnh thần thờ
Đàn của hồn ta ai vắn thế
Gặp nhau khi ấy bỗng hòa tợ

Anh muốn mang lời đi tạ ơn
Bầu trời như thể gió căng buồm
Hoa trong cỏ dại chiều hôm ấy
Đã đẹp tung bừng hơn mọi hôm

EM ĐI TUYẾN LỬA

Anh nằm đôi mắt mở nhìn đêm
Tưởng ngó xuyên trời đượ thấy em.
Tuyến lửa em đi đà một tháng
Không thư về, anh ngóng trông tin.

Anh đợi tin em đến cháy lòng
Lo em tai nạn xảy ra không?
Sao em không viết, thư không gửi?
Tim cứ quay về mãi hướng trong.

TRĂM BA MƯƠI ĐÓA

Anh vừa dạo khắp vườn hoa
Vì em, thảng lại ngày qua anh trồng
Sáu năm lệ tưới đôi tròng,
Lệ tưới cười với nảo nùng lệ đao.

Rễ ăn huyết lệ từ sâu
Màu hoa mới được bền lâu thế này.
Lệ thường yêu dấu xưa nay.
Gai đâm rách toạt tim này chớ than!

Trăm ba mươi đóa thời gian
Chim muôn tiếng nhạc, gió ngàn lời ca.
Máu xuân đã cạn đâu mà?
Nếu cần tưới nữa cho hoa rực hồng!

ĐÀN

Em nâng đàn tới ngang mày
Và em hạ xuống vừa tay, ôm đàn
Ngón tay em nhạc chứa chan
Mến tuôn trên phím, yêu tràn vào đây.

Lâng lâng hồn nhạc hay hay
Đôi ta chấp cánh bạn bầu cùng mơ.
Chim reo trong khoảng hoa thừa...
Suối tuôn róc rách, trăng vừa lên cao...

Tình cảm ấy, ước mơ nào,
Bítôven với ngọt ngào Môda
Tay em thoát biến thành hoa,
Hồn em lắng lại như là tặng anh...

Những khi xa cách một mình,
Nhớ em đàn, nhớ hôn thanh cây đàn.

QUẠT

Anh nằm khẽ quạt
Cho gió mát về em
Em ngủ ngon không biết
Nhưng vẫn thở êm đêm.

Anh quạt cho đôi tay
Anh hăng ngày yêu mến
Anh quạt đôi lông mày
Sáu năm nay quyến luyến.

Gió nồm trên mặt biển
Anh mời về mát em;
Gọi gió chiều, gió sớm
Anh trải hồn gió đêm.

Mát em mát nhiều nhiều
Yêu em, yêu lắm lắm
Một chiếc quạt trong tay
Đủ cho anh đắm thắm.

THÂN EM

Đôi tay anh khẽ ôm mình
Lòng anh tỏa áp thân hình sáng trong;
Tay em ôm ấp bên lòng
Thân em, nghìn tia muôn hồng cũng thua
Không nên, sao dựng lâu thơ?
Không thân thể, chỉ băng quơ cái hồn.

- Nhưng thân mới chỉ là nguồn.
Đục trong, dòng nước hãy còn tùy sao.
Thân em, anh quý như châu
Hình em anh có dám đâu coi thường;

Trong thân, anh đã thấy hồn
Tinh hoa ánh mắt, xinh giòn cánh tay
Anh ôm khe khẽ mình đây
Ôi thân yêu quý, chứa say tâm tình!

NÓI TÀO LAO

Nếu anh chết thử vài năm.
Để xem em đứt ruột tằm ra sảo
Để xem nỗi quý niềm yêu
Một lần cuối rớt bao nhiêu mặn nồng?
Sống cho tốt đẹp với lòng,
Chết thôi nước mắt ròng ròng làm chi!

Anh buồn anh bỏ anh đi,
Em còn sống đó vui chi một mình!
Muôn năm ước hẹn nghĩa tình,
Một giờ sao bỗng lạ mình lạ ta!

Sống mà cách biệt, chia xa
Thôi anh chết thử xem ra thế nào
Tiếc em, anh nói tào lao
Em ơi, chớ thấy máu đào ở trong!

KHUNG CỬA SỔ

Anh có nhà có cửa
Nhưng không vợ không con
Sợ cái bếp không lửa
Sợ cái cửa không đèn.

Những đêm đi xa về
Tận xa nhìn cửa đóng
Không ánh sáng đón mình,
Không có ai trong ngóng

Từ khi em đến anh
Cửa sổ ánh đèn xanh
Xa xa anh thấy sáng
Trong đêm khung cửa lạnh.

Biết có em trong phòng
Viết bài hay đọc sách,
Như trong bếp nấu cơm
Có lửa hồng tí tách.

Ôi cái khung cửa sổ
Em thường đứng nhìn ra:
Em là sao của cửa
Em là hồn của nhà.

Giờ nghỉ chuyện em đi,
Anh sợ khung cửa sổ
Sợ những lúc xa về
Không thấy đèn sáng cửa.

Ôi cái khung cửa sổ
Của kiếp anh, đời anh!
Tay em không đến mở
Thôi còn gì tươi xanh?

BẾN THẦN TIÊN

Xin em nói với thời gian
Ghé thuyền chở hộ ta sang bến Thần.
Lên bờ vừa mới đặt chân
Nước non đâu bỗng trong ngần gần xa.

Quanh mình cũng chỉ có ta
Sao nghe nhân loại hòa ca với mình
Không hoa, cũng chẳng lá cành,
Mà sao em đã tạo thành sắc duyên

Tạo hình gió thoảng, trăng lên
Hoa bên bờ suối, mây trên đá gành.
Một mình em sáng tạo anh
Theo em, anh sáng tạo thành đôi ta.

Thời gian rót xuống dần dà
Một mình êm dịu bao la đất trời
Trải bao đau khổ trong đời
Mới dành cho phút được ngồi bên em

TÚ TUYỆT TƯƠNG TƯ

Lâu lắm em ơi, tháng rười rỗi
Sao nhiều xa cách thế, em ơi!
Sớm trông mặt đất thương xanh núi;
Chiều vọng chân mây nhớ tím trời.

Bỗng nhiên trời đất nhớ người yêu
Cây vắng: chim bay, nắng vắng chiều
Nước cũng lơ thơ, bờ lú rú
Mây chừng ấy đó, gió bao nhiêu...

Hoa tím tương tư đã nở đây!
Mời em dạo bước tới vườn đây
Em xem: yêu mến em gieo hạt
Hoa tím tương tư đã nở đây...

TRĂNG SÁNG

Anh đứng cửa sổ trước
Thấy cảnh, gió đưa nhau
Anh đứng cửa sổ sau
Thấy cây lòng nào sáng

Biết là trăng giữa cỏ
Rải những cọng rơm vàng
Biết là trăng trên trời
Đang rắc hoa liềm cánh

Những khi em ở gần
Hai ta vui ngày tháng
Anh mãi thơ quên trăng
Em nhắc anh: trăng sáng

Anh bồi hồi vui sướng
Hiếu tình em vẫn đầy
Vẫn nhớ trăng hò hẹn
Vẫn một vàng đắm say

Nay em đang ở xa
Anh nhắc em: trăng sáng
Anh gọi em: trăng ngà
Đứng bồi hồi canh vắng